

get, som er åbenlyst ubrugeligt. Så må Justitsministeriet jo komme ud af busken og sige, hvilke konkrete konsekvenser det har.

Helt specielt vedrørende lovforslag nr. 182 må jeg sige, at vi i Enhedslisten gerne bidrager til at afskaffe enevælden én gang til, også i juridisk forstand.

Jann Sjursen (KRF):

Kristeligt Folkepartis principielle holdning til dette lovforslag er fremgået af den foregående debat, så jeg skal blot nøjes med at konstatere ved denne lejlighed, at Kristeligt Folkeparti ikke kan støtte forslaget.

Den fg. formand (Gitte Seeberg):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Kim Behnke.

Kim Behnke (UP):

Anledningen til, at vi har fremsat lovforslag nr. L 182, er klar nok: Da vi i sidste folketingssamling havde lovforslag nr. 219 og med § 5 fjernede en ordentlig mundfuld af Danske Lov, fornemmede vi, at både flere af ordførerne og ikke mindst justitsministeren mente, at et sådant favntag med Danske Lov måske var lige i overkanten af, hvad man kunne klare i en enkelt paragraf, og derfor valgte vi at gå mere systematisk til værks. Vi har fjernet bestemmelser vedrørende Danske Lov i det forslag, vi netop lige færdigbehandlet, og lagt lovens 1. bog frem til forhandling i dette lovforslag.

Det, der sker, hvis man vedtager lovforslaget, er, at af samtlige de gamle bestemmelser i Danske Lovs 1. bog – og for dem, der ikke ved det, er det den, der handler om retten og rettens personer – vil der blive tre bestemmelser tilbage, som vi ikke kun mener er fornuftige, men som vi også har fundet frem til stadig er nødvendige og har juridisk indhold i dag.

Den første er den, der hedder 1-1-3, hvor det fastslås, at selvtægt er forbudt. Selv om der er gået godt 300 år, siden man skrev det, må man sige, at det er en god ting at have en sådan bestemmelse.

Så er der 1-2-1, som handler om kongehuset. Det er den bestemmelse, vi sidste gang diskuterede lidt set i sammenhæng med Kongeloven, fordi forholdet er dobbeltreguleret. Det er nemlig den bestemmelse, som siger, at hvis f.eks. kronprinsen overtræder anden lovgivning, kan der kun ske retsforfølgelse, hvis majestæten giver tilladelse til det, og det mener vi fortsat skal være gældende.

Endelig er der 1-23-15, som handler om kauti-onister. Det er også en bestemmelse som meget af vores retstankegang bygger på, og som vi mener fortsat skal være gældende.

Justitsministeren er lidt i tvivl om, hvorvidt den gennemgang, vi har foretaget, er tilstrækkelig omfattende, og om vi uden yderligere problemer vil kunne skride til en tredjebehandling. Hvis man ser på de juridiske fakulteter på universiteterne, sidder de jurastuderende hvert år og skal mere eller mindre tilfældigt finde emner og lave deres eksamensopgaver, og også, når nogle vil længere frem og skal skrive ph.d.-opgaver, finder man et eller andet emne, som man prøver at udrede noget juridisk af.

Det ville da være et glimrende opdrag for Justitsministeriet at gå via de juridiske fakulteter og sige: Her er en opgave: Gennemgå Danske Lov, begynd med 1. bog, osv. Derefter kan der komme et opgaveresultat fra den pågældende, eksempelvis en ph.d.-studerende, og så er der lavet et nyttigt stykke arbejde, som Folketinget efterfølgende kan have glæde af.

Fru Birthe Rønn Hornbech spørger: Hvad skal det her til for? Hvad er det, der er ret? Vores opfattelse er, at det at ophæve gamle, tvivlsomme love sker for at skabe yderligere retssikkerhed, og der er altså ikke tale om hele Danske Lov; det er kun 1. bog, vi har med i lovforslaget.

Så fremfører fru Birthe Rønn Hornbech det argument, at i Danmark har vi ikke kun love og paragraffer, men også en egentlig retshistorie. Her vil jeg tillade mig at minde om den metode, man har valgt at benytte i Norge, og som vi faktisk synes er overordentlig klog og spændende. Tilbage i midten af 1960'erne lod man en særlig kommission gennemgå al gammel norsk lovgivning, og de skrev et værk, der hedder »Norske lov«, og som man siden har sørgt for at opdatere, hver gang en stortingssamling er forbi. Det er en metode, som gør, at en hvilken som helst nordmand på et hvilket som helst tidspunkt kan slå op og være sikker på, at det, der står i Norske Lov, er noget, man politisk og retshistorisk mener er relevant, og som også passer til det moderne samfund.

Et sådant værk har vi desværre ikke i Danmark. Bevares, Retsinformation har – det er en indrømmelse, havde jeg nær sagt, med hensyn til mit arbejde, som også hr. Aage Frandsen var inde på ved det foregående forslag – lavet en særlig ikon, hvor man kan se, hvad der er den samlede danske lovgivning. Men den er altså desværre stadig så mangelfuld og fuld af fejl, at